

[Hans Nielsen.]

er egnet til i begge Retninger at bryde Ensartetheden. Allerede af denne Grund tages der altid af Fagforeningerne Afstand fra voldsom Optræden og lovstridig Tvang.

Men det vilde derhos bero paa en Miskendelse af Fagforeningernes Karakter og Følelse at tro, at de nærer nogen virkelig Sympati med Voldsomhed og lovstridig Magtanvendelse.

Saaledes kunde jeg læse flere Spalter, men det her anførte fortæller tilstrækkelig tydeligt det høje Ting, hvad denne norske Komité, hvor der sad baade Socialdemokrater, Venstremænd og Konservative, mener om hele dette Spørgsmaal. Det er jo en helt anden Opfattelse, der kommer frem dér, end den, vi møder hos det Flertal, som i Dag fører dette Lovforslag frem her i Tinget. Hvis man saa endda kunde staa frem og sige: I Norge, min Ven, dér er det ganske anderledes, dér er Arbejderne ganske anderledes lovlydige, end de er her i Danmark; det er, fordi de danske Arbejdere er saa forbryderisk anlagte, at man maa sætte saadanne strenge Straffebestemmelser her i Landet. Men det kan man, som jeg allerede har paavist, ikke sige; tværtimod er det min Opfattelse, at de danske Arbejdere farer nok saa fredeligt frem som Arbejderne i andre Lande.

Derfor fristes man ogsaa stadig til at spørge: Hvorfor? Hvorfor skal denne Skam overgaa ikke alene Landet, men os, som tilhører Arbejderklassen? Det, de Herrer vil i Dag, er jo at sætte sort Kokarde paa os som danske Mænd. Vi skal være en Klasse for os selv, en Klasse af en lavere Art. De Herrer vil opheje sig selv til at sidde som Anklagere overfor os andre. De siger: Vi vedtager her en Lov, der ikke vedrører os, den er rettet mod jer. Det er det, man vil gøre ved den Lov, der skal vedtages her i Dag. Jeg tror nu, de Herrer skalde betænke sig endnu i den ellefte Time paa at gennemføre denne Lov, thi noget godt kan den aldrig avle — deri har det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse saa fuldstændig Ret. I det hele taget kan en Klasselov aldrig avle noget godt, og denne Lov er en Klasselov, der vender sig mod to Sider, som jeg tidligere har gjort opmærksom paa. Det er en Klasselov, der vender sig mod de mindre indenfor Handel og Haandværk — de mindre, som er nødsagede til at blive en Flerhed for at faa Magt. Den højtærede Justitsminister gav i sin Tale et Perspektiv, som vi ikke var rigtig klare over i Forvejen: de skal blive en Flerhed, for at de kan faa Magt. Den

enkelte Smedemester er ikke nogen Magt, men flere Smedemestre repræsenterer en Magt. Den enkelte Urtekræmmer eller Jernhandler er ikke nogen Magt, men naar de er flere, saa bliver de en Magt. Og dem vil man ramme. Paa samme Maade er det med Arbejderne. De er heller ingen Magt, før de optræder som en Flerhed. Dem vil man ramme. Men den, som i Kraft af sin Kapital, af sin Jord, af sin Besiddelse er en stor Mand, enten det nu er paa Pengenes Omraade eller paa Jordens Omraade, ham kan man ikke ramme, for han kan optræde med den fornødne Magt, uden at han behøver at tilkalde andre for at faa en Flerhed frem. Og naar han ikke er nogen Flerhed, saa er han, siger Justitsministeren, udenfor denne Lov. De største Selskaber og de rigeste Mænd kan gøre, hvad de vil, uden at denne Lov kan bringes i Anvendelse imod dem, men 5 fattige Smedesvende eller 5 fattige Smedemestre skal slæbes for Dommeren og straffes efter denne Lov, hvis de optræder i Fællesskab. Det er derfor med fuld Ret, jeg siger, at denne Lov er en Klasselov.

Den anden store Anke, vi retter mod denne Lov, er, at den er saa uklar. Den blev desværre endnu mere uklar efter den højtærede Justitsministers Forklaring, men jeg skal senere vende tilbage til den højtærede Ministers Udtalelser om denne Lov. Den er saa uklar, at man ikke kan sige til en Arbejder eller til en Haandværksmester eller en anden, som muligt kan falde ind under Loven: Hvis I gør det eller det, saa overtræder I Loven — hvis I undlader det, er I altsaa fri, det er jo en given Ting. Man kan ikke sige, at den, der gør det og det, falder ind under Loven; ingen kan vide sig sikker efter denne Lov.

Og hvorledes vil den blive fortolket? Her kommer jeg til først og fremmest at vende tilbage til Kolindsund-Dommen, som jeg ikke skal fortabe mig længe i, men som jo er en karakteristisk Dom. De Herrer kender den alle. Den førte til, at Arbejderne maatte betale 400 000 Kr., med Sagsomkostninger næsten 500 000 Kr., fordi der var opstaaet en Strid mellem 13 Gaardmænd og deres Arbejdere deroppe ved Kolindsund. Det er ikke min Hensigt at ville opfriske denne Dom, jeg konstaterer kun, at disse Arbejdere deroppe kunde ikke faa nogen kollektiv Aftale med deres Arbejsgivere, Arbejdsgeberne vilde selv bestemme Lønnen, deraf opstod Striden, og den førte, som sagt, til, at man maatte betale 500 000 Kr. alt i alt af Fagforeningernes Kasse. Det er der jo mange,